

Hvis man, som jeg flere Gange har foreslaaet her i Tinget, i sin Tid havde forandret i alt Fald Gammelskatten, i det hele taget Hartkornsskatten — maaske stiller Forholdet sig lidt forskelligt derfra med Hensyn til Bygningsskatten — til en fast Prioritet, saaledes at man overdrog til Staten en Kapitalværdi, svarende til Skatten fordoblet 25 Gange, altsaa efter 4 pCt. Rente, vilde ingen have modsat sig det. Deraf fremgaar det, hvor stor Betydning det vilde have haft for Finanserne, om vi havde gjort det. En saadan Formue paa et Par Hundrede Millioner Kroner, der derved vilde tilfalde Staten i Grundskat-prioriteter, vilde sætte Staten i Stand til at stifte Laan i Udlandet, uden at det blev betragtet som Statslaan. Disse Prioriteter vilde kunne gives som Haandpant paa et hvilket som helst Sted paa det europæiske Marked og vilde kunne skaffe os det billigst mulige Laan for Staten, uden at Statens Forhold nogen Sinde blev taget under Overvejelse. Naar disse Obligationer bleve deponerede i udenlandske Banker, vilde de have fuld Værdi og give fuld Sikkerhed for eventuelle Laan, selv om Landet blev besat af fjendtlige Tropper. Det er et sa stort finansielt Tab, efter min Mening, for Staten, naar man gaar hen og ofrer disse faste gamle Skatter, som ubetinget er Ejendom for Staten, lige saavel som de vilde være det for enhver anden, der havde saadanne Prioriteter i Ejendommene, at jeg meget nødig vil gaa med til at stemme derfor og i alt Fald vil haabe, at de maatte blive sendte i Udvalg, for at man kunde se, om der ikke kunde forandres noget ved Lovene, saaledes at Staten undgik det fulde Tab. Naar man ophæver de gamle Skatter ved at stryge dem fuldstændigt, ved at give dem væk, saa er det efter min Mening en finansiell Revolution, og det er karakteristisk, at Forslaget hertil udgaar netop fra det Parti, som revolutionerede Landet og vor Forfatning ved den provisoriske Forfatning. Det samme Parti, de samme Mænd, som indførte Provisorismen, have foretaget denne Revolution i den her foreslaaede Skattelovgivning.

Idet jeg opfatter det fuldstændig som en Ejendomsret, som Staten har, er det for mig klart, at det, man gør her, er, at man eksproprierer en Ejendom, som Staten har, til Fordel for nogle faa. Man giver ganske vist Staten Erstatning derfor dels i Formue- og Indtægtskat, dels i en Ejendomsskyld, men efter de almindelige Begreber om Ekspropriation er det dog Meningen, at de, der

faa Fordelene, ogsaa skulle betale dem. Men her eksproprierer man til Fordel for Hartkornet denne gamle Ejendomsret, Staten har til Afgifterne, og man giver i Stedet for, hvad man fratager Staten, ganske vist ny Skatter, men lader dem ikke betales af dem, der have Fordelene, nemlig Hartkornsejerne, men lægger Byrden dels over paa dem, der skulle betale Formue- og Indkomstskat, og dels paa dem, der skulle betale Ejendomsskylden, men paa et andet Grundlag, saaledes at det bliver andre Ejendomme, som komme til at betale Ejendomsskylden, end de, til Fordel for hvilke den eksproprieres. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg i mange Retninger sympatiserer med de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Jeg finder det uheldigt, at den Skat, som formentlig altid fra Venstres Side er bleven betragtet som heldig for Styrkelsen af vore Finanser, for at Staten kan fremme Erhvervslivet her i Landet, nemlig Formue- og Indtægtskatten, for en stor Del skal benyttes netop til at ekspropriere denne gamle Ejendomsret, som Staten har i de faste Ejendomme. Men paa den anden Side vil jeg sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, at om jeg altsaa ogsaa sympatiserer med ham i de Betragtninger, han fremsatte, kan jeg dog ikke være enig med ham, naar han rettede et saa stærkt Angreb mod mit Parti, fordi det gaar til disse Skattelove. Jeg har gentagne Gange indbragt selvstændige Forslag om Ændringer til de her foreliggende Forslag. Men uagtet disse Forslag fra min Side, som ganske vist kun kom fra et enkelt Medlem inden for Partiet, men altsaa dog fra et Medlem inden for Partiet, gik i Retning af de Fordringer, som ellers det ærede Medlem og hans Meningsfæller stillede til Udviklingen, det vil sige i den Retning, man kalder socialistisk, og uagtet jeg saaledes havde Ret til at vente, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller dog i alt Fald vilde tage dem op til Behandling eller Kritik, har jeg ikke hverken i Pressen eller i Udvalget, hvortil de vare henviste, opnaaet saa megen Interesse for mine Forslag, at de blot bleve kritiserede. Naar det ærede Medlem altsaa ikke en Gang har villet imødekomme et saadant Forslag, stillet af et Medlem inden for vort Parti, som i væsentlig Grad imødekommer de Fordringer, han stiller, og naar paa den anden Side han og hans Meningsfæller heller ikke selv have stillet noget selvstændigt Forslag til